

Beetje onrustig her en der en hier

-Paul Vleugels-

Een beetje onrustig was het her en der en hier. Moet ook zeggen dat ik na drie weken 'even' naar India en dit jaar voor het eerst ook Nepal, altijd een beetje met het probleem zit, hoe krijg ik dat nu weer in een nieuwsbrief op zo'n manier dat iedereen er ook nog iets van kan begrijpen.

Beetje onrustig hier

-Paul Vleugels-

Laat ik dus maar beginnen met de onrust hier. Kort en krachtig? Twee data om te noteren: allereerst de Algemene Jaarvergadering van de Stichting Chenrezig Nederland is dit jaar op **11 juni 2006 van 11.00 tot 13.00 uur**: locatie Gijsbrecht van Aemstelstraat 8 te Amsterdam. Tijdens deze vergadering zal het jaarverslag 2005 worden gepresenteerd met het financiële verslag. Iedereen is van harte welkom op deze vergadering, willen jullie ons wel laten weten of jullie komen zodat we hier rekening mee kunnen houden. Tijdens de vergadering bestaat natuurlijk weer de mogelijkheid tot het stellen van vragen. Willen jullie nog meer informatie over het doel van deze vergadering, dan adviseren we de nieuwsbrief van maart 2005 nog een keer te lezen. Jullie kunnen ook

altijd bellen voor nadere informatie. Indien men een jaarverslag wil ontvangen, kan men dit kenbaar maken door per exemplaar vijf euro te storten op de bankrekening van de stichting o.v.v. jaarverslag 2005. Men krijgt het jaarverslag dan automatisch thuisgestuurd (augustus 2006).

De tweede datum zal mogelijk meer of andere mensen aanspreken. Zijne Eminentie Gosok Rinpochee komt naar Nederland en zal op **8 juli 2006** enkele lezingen en een initiatie geven in de PC Hoofzaal van Stichting de Roos in Amsterdam. Het is op dit moment nog onduidelijk hoe dit verder allemaal ingevuld zal worden. De lezingen zullen worden verdeeld over zowel de zaterdag ochtend als middag. Met een ruime onderbreking die ieder dan naar eigen inzicht kan invullen en eventueel kan gebruiken voor een wandeling door het naast dit centrum gelegen Vondelpark. Het bestuur van de Stichting Chenrezig Nederland adviseert de vrijwilligers die dit bezoek mogelijk maken. Voor de Tibetaanse monniken zijn we mede door onze jarenlange samenwerking het aanspreekpunt. Indien er meer informatie is over dit bezoek en de inhoud van de lezingen, zullen de sponsors en donateurs verbonden aan de stichting worden geïnformeerd. Zodat ook voor hen de mogelijkheid bestaat deel te nemen aan deze bijeenkomsten. Er zal een bijdrage

worden gevraagd, per lezing, om zo de kosten te verrekenen. Er zal voor deze gelegenheid een aparte bankrekening worden geopend. Tot slot en heel belangrijk indien er vrijwilligers zijn die willen helpen, zeer welkom, willen deze dat kenbaar maken door ons te bellen of per email.

Zijne Eminentie
Gosok Rinpochee

Tot slot een korte financiële mededeling. Willen alle sponsors welke eenmaal per jaar betalen dit NU doen. Opvallend veel sponsors hebben dat dit jaar al gedaan, onze dank. De rekeningen welke wij moeten betalen lopen het hele jaar door, het is daarom aangenaam een kleine administratieve reserve te hebben. Belangrijker echter is de mogelijkheid, welke door de redelijk stabiele geldstroom is ontstaan, om maandelijks zonder extra kosten in zowel India als Nepal geld te laten opnemen (zelfs in Kushalnagar heeft men nu een ATM/ giromaat). Er is ook een noodzaak: de tekorten in Nepal voor dagelijkse behoeftes zijn ernstig. Er is onvoldoende geld voor eten. Dit is mede veroorzaakt door de huidige burgeroorlog, men moet hier elke dag meten en passen. Dit zullen we nog verder bespreken in de volgende nieuwsbrief waar we de projecten zullen presenteren.

Beetje onrustig her en der

-Paul Vleugels-

Ik was dit jaar toch wel onverwachts twee weken voor vertrek al klaar met alles printen, controleren en bijna inpakken: de aftekenlijsten, veldrapporten, inventarisatielijsten en standaarden: files,

projecten en werkafspraken. Uiteindelijk met 12 kilo papier via London, Muscat Bangalore, New Delhi, Kathmandu, Bahrein en Frankfurt a/M wat 'lichter' weer naar Alkmaar. Stapels files, ordners vol met files en als ik vooraf had geweten dat ik een hele dag in Kathmandu tussen het traangas door zou moeten lopen zoeken naar die domme dingen (Files Boxes) had ik die ordners ook nog meegenomen. Van de acht vluchten hadden er maar zeven vertraging waarbij we zelfs enkele uren met een kaars hebben rondgelopen in Kathmandu want daar viel niet alleen het land uit elkaar maar ook de elektriciteit van het vliegveld uit. Maar ze staan overal die files en standaarden dus als men nu in Taiwan A048 zegt, weet men in Parijs, Kathmandu, India en weer dat Alkmaar dat we het hebben over Tsering Choephel. 'Beetje te....' hoor ik nu denken, nou laten we zeggen iedereen zo zijn vrijetijdsbesteding. Je krijgt er in ieder geval overzicht door. Leuk is dan dat Zijne Eminentie onlangs een keer aan me vroeg weet jij waar die en die zit (zijn student). Hij was de weg kwijt met enige honderden monniken verdeeld over tientallen verschillende locaties in een handvol verschillende landen over enkele continenten. Ik blijf het leuk vinden. Als antropoloog noteer ik graag ook ieder jaar van deze honderden monniken wat ze hebben 'uitgevreten' het afgelopen jaar. Laten we zeggen geautomatiseerde roddel.

Tashi Gyaltzen met Paul

Verder stond zoals afgelopen november beloofd in Parijs door Zijne Eminentie Gosok Rinpochee, in beide kloosters: Sera Gosok Ladang in India en Gosok Rigzin Phodrang Phuntsok Chokyiling in Nepal een legertje monniken met sleutelbossen, kluiscombinatie en computerwachtwoorden klaar zodat we DE inventarisatie konden houden voor een meer projectmatige inventarisatie van deze kloosters. Ik kon ongeneerd van kelder tot zolder alles openen en beoordelen. Nu hebben beide kloosters geen kelder of zolder maar meer dan genoeg kasten deurtjes en verborgen luikjes. Meerdere stonden al jarenlang op mijn lijstje "ik wil wel eens weten wat daar in zit". Geheel ingetogen nieuwsgierig kom je zo nog eens wat tegen. De leukste was wel dat toen ik een kast open maakte, merkte dat iedereen wat achteruit deinde en dacht "o, ohhh misschien kan ik deze toch niet?", maar een glimlachende inspectie in de rondte liet alleen maar bevestigend glimlachende monniken zien. Er lag een gele zijden map. Nou toen werd ik dus ook wel wat zenuwachtig. Voor de zekerheid weer een rondje monniken. Maar ja, men bleef zeer begripvol buigen en volgens mij met een bepaalde mate van geladen rusteloosheid glimlachen. Ja wat nu? Even erin gekeken en ja hoor, inderdaad een gele zijden doek. Nog een rondje monniken glimlachen, maar duidelijk was dat ik hem mocht zien, 'je voelde hoe ze me vooruit probeerde te duwen'. Weet tot vandaag niet wie nu de meeste interesse had om erin te kijken. Wat staan buigen, bedenkend: wat kan, mag ik die doek aanraken, hoe red ik me hier nu weer uit en hoe maak ik geen blunders. Gelukkig kwam de Chonzu van Zijne Eminentie Tritul Rinpoche met raad en daad me ter zijde staan. In duidelijk Tibetaans kreeg ik te horen dat dit een brief van Zijne Heiligheid de Dalai Lama was. Iedereen maakte 'prostrations': neerbuigingen. Tja, daar sta je dan met die 'brief' in je handen en een handvol monniken op de grond. Gelukkig kwam ook de Eminentie zelf: deze keer Zijne Eminentie Tritul Rinpoche,

alles verder in goede banen leiden en vertelde in 3 woorden matig 'Engels' dat de Zevende Dalai Lama deze brief aan hem in zijn Tiende leven had geschreven (ongeveer 300 jaar geleden). Was ik even blij dat ik dit niet hoeft te catalogiseren, dit valt echt buiten mijn en Microsoft zijn mogelijkheden en reikwijdte. We hebben hem vervolgens gezamenlijk gelezen. Heb elk Tibetaans woord zeer begripvol herhaald en toen was er weer een dag voorbij.

Verder bestond mijn verblijf uit minder verheven werkzaamheden. Alle files werden gecontroleerd of de foto, personalia en namen wel klopten. Dit was de derde controle omdat door de wenselijke antwoorden je vaak zelfs voor Tibetanen nogal exotische antwoorden kunt krijgen. Bovendien kan een mooie foto van een vriendelijke monnik vaak een herinnering zijn aan een zeer pijnlijk incident: vaak een conflict maar ook 'boem' dood. Ergens moet je dit dan ook noteren zodat je de volgende keer iets meer genuanceerd met 'boem' dood kan omgaan. Elke notitie die je probeert op te schrijven gebeurt onder toezicht van een half klooster die dit willen beoordelen. Het contact met Tsering Choephel (tevens de vierde én laatste controle en waar de onduidelijkheden en zaken waar men in India geen uitspraak over durft te doen of mag doen zoals welke monniken worden uitgesloten van sponsoring of zijn uit het huishouden verdwenen waarbij ik dan altijd even toevallig wil weten waarom) in Nepal is zo vertrouwd dat het een directheid heeft welke heerlijk verhelderend is. Ik denk ook dat hij denkt dat ik veel meer weet dan ik feitelijk weet waardoor hij zaken benoemt waar ik helemaal geen weet van heb, althans aanvankelijk maar die eventuele 'onduidelijkheden' als vanzelf laten verdwijnen. Ik heb geleerd hier zeer geïnteresseerd en begripvol mee bezig te zijn. We hebben dus o.a. nog een paar ruzies in 1996 wat verder uitgewerkt. Maar de files zijn nu bijgewerkt en het meeste werk is hier afgesloten. Er zijn in

Gosok Ladang in 2005 tien nieuwe monniken gekomen. Verder braaf fotootjes gemaakt, 183 om precies te zijn. Daarnaast de klucht van de 59 Gelek's: de kindmonniken soms meer peutermonnikjes van Nepal, maar dat komt in de volgende nieuwsbrief.

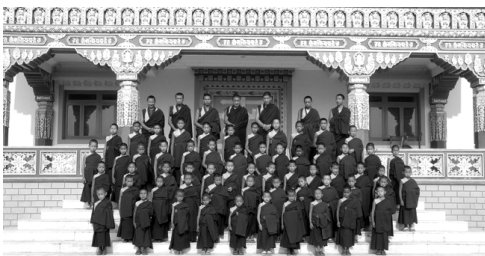

Wat wel in de gesprekken met Tsering Choephel in Nepal naar voren kwam was dat men Gosok Ladang weer gaat sluiten voor niet monniken. In hoeverre dit ook op gaat voor de familie van de monniken die zeker rond Losar (Tibetaans nieuwjaar) over het Himalaya komen, weet ik niet. Oorspronkelijk was Sera in Tibet grotendeels afgesloten voor niet monniken. Deze familieleden zijn in Gosok Ladang vaak weinig zichtbaar, men weet zich in te passen. De andere bezoekers verstoren de dagelijkse gang van zaken, concentratie en toewijding echter. De afgelopen jaren ontwikkelde Gosok Ladang zich tot een toon aangevend college, momenteel zijn er veel studenten die meditatie moeten verdiepen of zelfs de studie van de filosofische stromingen al hebben afgesloten en aan de afrondende examens bezig zijn (deze duren 6 jaar). Hierdoor neemt het accent op verstillings alleen nog maar toe. Daarnaast is weinig inzicht bij de bezoekers: voornamelijk vanuit Frankrijk, over het feit dat Sera naast een klooster, waarin iedere monnik gekozen heeft voor een leven in afzondering en verdieping ook een universiteit met de studie tot Geshe

(14 tot 20 jaar) is. Tijdens deze studie is de afzondering en verdieping zeer gedetailleerd ingevuld, uitgewerkt en elke handeling van de monnik zal gewogen worden op intentie, toewijding en als zinvol ervaren. Tsering Choephel gaf aan dat ieder bezoek in de Ladang deze toewijding verstoort en het de monniken dus moeilijker maakt om zich te verdiepen op de wijze waar hij voor heeft gekozen. Deze wereld ligt ver weg van onze wereld waar ontplooiing onder andere in verworven vrijheden wordt vertaald. Maar te veel stil staan bij heimwee, te veel brieven schrijven, de behoefte om engels te leren of toegeven aan de 'drang' om buiten het klooster te gaan, vallen buiten de doelstelling van het studeren aan een college in Sera. Door te gaan eten buiten het klooster (en het gras is ECHT groener in de restaurants buiten het klooster, dus de verleiding om naar een excuus te zoeken om ... is groot) breekt men met zijn gelofte en de kloosterregels, Vroeger kwam een monnik soms jaren en jaren niet buiten de poort. Tijdens mijn onderzoek halverwege de jaren negentig kreeg ik wel eens toestemming om met een monnik naar een dokter te gaan en stond soms te kijken dat een hindoe tempel op nauwelijks een paar honderd meters naast de enige uitvalsweg buiten de kloosterpoort volstrekt onbekend was (in India staan er miljoenen en miljoenen van die grappige tempeltjes). Men was dan dus gewoon nog nooit het klooster uit geweest. Ik herken deze strijd in het klooster en in iedere monnik, heb hier ook heel veel achting voor. Heb hierover lang met Tsering Choephel gesproken. Een bepaalde mate van orthodoxie is mij natuurlijk ook niet vreemd, er moet ook wel een raakvlak zijn om hier zoveel jaren 'te passen'. Want ook ik zit op mijn kamer met de gordijnen dicht gecontroleerd, gestructureerd volgens schema te werken, eten en 'geaccepteerd niet geaccepteerd te niksen'.

In "stuur 'ze' maar naar Nepal" en "in Nepal zijn

wel monniken die de tijd hebben om met 'ze' te praten of voor ze te koken" werd dit concreet en niet mis te verstaan door Tsering Choephel verwoord. Iedereen moet natuurlijk hierin zelf zijn afweging maken. Zo concreet als het nu werd benoemd zo weinig concreet en verhuld zal men het echter in de feitelijke zelf benadrukken. Heb duidelijk aangegeven welk advies wij als stichting zullen geven indien er vanuit Nederland sponsors naar India gaan. Een kort bezoek aan de Ladang 'passend' gestructureerd naar het ritme van het klooster. Zo'n bezoek krijgt voor iedereen een betekenis en daardoor een plek. Zijne Eminentie Gosok Rinpoche sprak over de wijze waarop wij dit hebben ingevuld al eens zijn waardering uit. Het is aan ieder om zelf te bepalen welke keuzes men maakt maar indien men Sera wil bezoeken kan men met ons contact opnemen, zodat wij de voorkeur van de monniken zoals wij deze hebben begrepen en geïnterpreteerd kunnen uitleggen en het geheel aanvullen met wat actuele achtergrond gegevens. Toch wel moeilijk een cultuur waar men geen 'nee' kan zeggen. Nu na tien jaar schaven lukt het soms om er een afwijkend geluid uit te krijgen. We leren, Tsering Choephel en Gelek Choeden (Paul), we leren. Als bewijs van ons leren een 'vrije' interpretatie foto van de Gelek's in Nepal door Tsering Choephel. Mijn foto was wat rechtlijniger.

Verder in zowel Gosok Ladang als Phuntsok Chokyiling een twintig tal projecten geschreven. Deze zullen in de volgende nieuwsbrief uitgebreid aanbod komen. Moet ze op dit moment nog uitbroeden en uitwerken. Binnen de kloosters werkt men wel werkcomités en een gedegen financiële verslaglegging, die weliswaar niet altijd compleet is te noemen. Maar een goede financiële planning als basis voor een project ontbreekt. Eeuwen en eeuwen van giften zorgt dat men bouwt en denkt vanaf het moment tot het volgende moment. Alles drijft op intentie en drijft soms sturing naar..... Hoewel de geschiedenis van Tibet laat zien dat de variatie hierin groot was te noemen. Maar wij hebben niet met de geschiedenis te doen maar met de roepies van de dag en een polderoverlegstructuur Nederlanders. Een rondje Gosok Ladang en een rondje Phuntsok Chokyiling lieten zien dat we hetzelfde zien maar anders. Eenmaal op dreef het principe doorhebbend was geen berg meer te hoog. En rukte men elke kast open om weer aan te komen met 'iets' en de vraag Pouli ... en een grote glimlach.

Wat dit jaar ook de nodige aandacht vroeg waren de Bylakuppe dorpen. De uitbreiding van onze intermediair Tenzin Rabten met liefst enkele veldwerkers tot een werkcomité stagneerde. Terwijl ook de financiële onderbouwing van de projecten in de Namgyal Clinic ontbraken en in de Ghulladahalli School volledig afwezig waren. Terwijl ik met een tas met een kwart miljoen roepies aankwam en naderhand weer vertrok sloeg de frustratie toe. Er waren veel grote bouwprojecten in zowel kamp 5 als 6 en navraag liet zien dat meerdere huishoudens een familielid in het buitenland heeft. Er is dus meer geld. Dit werd in het ziekenhuis niet mee gewogen in hun verzoek om de salarissen te gaan betalen en de ambulance te bekostigen. Dit werd wel door

ons meegewogen inclusief het feit dat de ambulance minder gebruikt wordt er zijn meer transport mogelijkheden aan het ontstaan. Maar zoals overal blijkt dat de welgestelden niet vanzelf ook een groter gevoel van medemenselijkheid hebben: ondanks het Tibetaans Boeddhisme. Hoewel de Clinic een duidelijke achteruitgang liet zien in haar bezoekers blijkt het aantal kansarmen gelijk gebleven. Hier werd wel de ondersteuning dus voorgezet. Het huidige management, nu twee jaar in functie, allemaal mannen was duidelijk ontstemd over het niet voortzetten van de financiering van de ambulance en probeerde te manipuleren met veronderstelde uitspraken van een bezoekende vrijwilliger uit Nederland. Opvallend was dat enige dagen later de vrouwen werkzaam in de Clinic me 15 kilometer verder kwamen bedanken met een maaltijd en 2 liter cola dat ik mijn poot had stijf gehouden. Na jaren weet je ondertussen wel hoe de rivaliteiten liggen in deze kampen. Ook de Primary school had geheel geen zicht op de uitgaven. Het schoolplein was nog niet betegeld, de stenen lagen op de binnenplaats. Door de zeer zware regens heeft men dit steeds moeten uitstellen en op de momenten dat men kon betegelen moet iedereen op zijn eigen land werken. Ook waren veel dagwerkers in zuidelijk India naar de kust gereisd omdat in de Tsunami gebieden de buitenlandse organisaties tot tienvoudige salarissen geeft omdat iedereen zijn project het eerst wil afhebben. Nou wij kunnen wel wachten, stenen vergaan niet. Feitelijk wist ik wel waarom er een ogenschijnlijk tekort was, door een fout in de offerte heeft men een andere steen moeten kopen (dikker en driemaal duurder). Ook hier had men al weer vele mogelijke (reële) nieuwe projecten maar wil eerst een duidelijke financiële verantwoording en projectaanvragen voor volgend jaar. Duidelijk is dat we meer duidelijkheid moeten geven over wie over de besluitvorming gaat van het toekennen van gelden aan een project en waaraan een projectaanvraag moet voldoen. We

hebben dat ondertussen in Nederland al uitgewerkt. Er zullen dus ook andere eisen worden gesteld aan het werkomitee in Bylakuppe en in de volgende nieuwsbrief zullen we nog stilstaan bij de wijziging in de taken van Tenzin Rabten en onze nieuwe medewerker Tenzin Yangkey voorstellen. Zij zal vanaf heden als Junior Fieldworker Working Committee Chenrezig Foundation The Netherlands de files van kinderen beheren. Tenzin Rabten zal als senior zich meer bezig houden met de financiële verantwoording bij de projecten. Drie uur voor vertrek naar Nepal kwam een 'perfecte' projectaanvraag voor een dak bij de voedselverstreking en gaarkeuken. Dit project werd dus ook goedgekeurd. Meer hierover in de volgende nieuwsbrief.

Stenen voor het schoolplein

